

motherline

gyerekkortól kezdve láttam az árnyakat a szobák sarkában
apró állatokat a tárgyak felületén
gyors szürke egereket a konyhaszekrényen
rovarokat temérdek apró lábbal
a világ eltűnt a további világok hordaléka alatt
nem lepett meg
mikor néha idegen férfi állt az ajtóban
barna kapucniban és amikor a vázák
szemgolyók nélküli koponyákká változtak
mikor anyámnak hirtelen eltűnt az arcbőre és a vállamra
simogatás helyett apró csuklósontocskák
zuhataga érkezett

bizalommal telve adtam át magam
mikor sorra kerültem
hálásan
amiért úgy alkottak meg bennünket
hogy semmit se ismerjünk fel és a végre is
úgy tekintsünk mint egy átmenetre az egyik
környezetből a másikba a szobából a folyosóra
a sötétből a fénybe

(vagy fordítva)

és csak attól féljünk
hogyan nem zárjuk be magunk mögött az ajtót

földi kincsek

(poklady zeme)

a rézpénzek már szinte eggyé váltak a talajjal
zöld agyag

rózsaszín magvak a körmök alatt

anya

anya kincs!

kék üveg

kis olajos üvegflakon

a combcsontot összetéveszted

egy fa gyökerével

minden egyes lépésnél

van társaságunk

multiverzum

mit gondolsz

ki állította meg a holtakat

a poharad a víz

a szertartásos mozdulatok kéz

a földre hullott hajszálak

ki határozta meg a halmazállapotok közti határokat
és biztonságosan a hálójába csalt téged

tényleg azt hiszed

hogyan te?

(hogyan csupán

te vagy te?)

a térben remegő

lélegzet

villanás

semmi

vagy valami más

együtt

(spolu)

a házzal és a kerttel együtt
két testet is vásároltunk
a pincefal mellé elásva
két nő egymáson fekve
hófehéren az iszapos földben

októberben
a villanyvezeték áthelyezése közben
vágtuk át a bal lábad épp a térdkalács alatt
közvetlenül a földből a sötét utcán át
egy zsákban a másikkal
akinek semmijét sem vágunk szét
utazol most a mozdulatlanság évei után autóval
egy erősen megvilágított terembe mikroszkópoknak
felkínálni a szövetek maradékát
nevet nem

a kertben
az ágaikat egymáshoz dörzsölik a fák
nemsokára virágba borulnak
legyek új generációja kel ki
a külső falat övező járda
március végén megreped
a föld odébb megy
fellelegzik
és a repedésből végre
elötör a perje

tévedni sem volt ideje

(nestihla sa ani mýlit')

nem értettem miért épp te
és miért ilyen korán
a penészes sütik számlájára írtam
melyeket a negyedik évfolyam végén
ki kellett volna dobnunk a tantestületi hűtőjéből
mind megettük
mindig mindennel gyorsan érkezted
enni rám találni elhagyni
fizika példákat kiszámolni
úszóbajnokságot megnyerni
szerelembe esni és egy életen át szeretni
mosolyogtál rám és azt mondtad
ez így van rendjén
majd másodszor is elhagytál
ugyanazzal a következetlenséggel: fél évig
a hátam mögött jártál és az álmaimban
nevettél rajtam
hogyan ezt mindenki
így csinálod

eggyé válni mondtá

(splynúť povedala)

még kicsi voltam
mondtá
az egyszerű levegő
borzolta arcörömet és a szél fejtette ajkaimat
a fagy vetkőztette kéztőcsontjaimat
muszáj volt legalább
három réteg ruhát felvennem

ahhoz hogy

biztonságban kizárjam magam a világból

ám egyszer egy kifűrészelt fa törzsén
ülve fakéreg ivódott a bőrömbe
égbolt a szemeimbe és a testemet oly gyönyör járta át
melyet majd csak
a halál hozott

fatherline

apa az ágy mellett áll
ürességet érintve vállaival
lány gyöngyház az arcbőre
a bőre gödröcskéiből
a bajusza rügyezik macskakarmok
a ruhám szegélyével mindig beljük akadok
ha a túl magasra repülés veszélye fenyeget

az ágyam mellett áll
dülöngél

egyszer csak hullámszerűen kezd a levegő
algássá majd zselévé sűrűsödik

kinyitja a száját
s benne
jégszemű asszony
öreganyó lábak nélkül
összegyűrik a gyereket
vizet öntenek a forró
tepsire

egyetlen pillantás az apa arcán át
egyetlen érintés a kapu beheged
az ajkak összecukódnak váll
a falnak támaszkodik

a hátam mögött állnak
a ruhám szegélyét gyűrögetik

a friss
ritka levegőben

(vagyok)

túl magasan
s egyáltalán nem itt

feketeföld

(černozem)

az ölelésben
egész testfelülettel lélegeznek
érezkelik a mélységet nyomást lazán
változtatják meg a föld összetételét

majd ha teljesen beborít a vékony ködfátyol
mikor tökéletesen az arcodhoz simul
rájössz hogy hasonlóak vagytok:
ahogy minden pórusoddal levegőt kérsz
ahogy erővel fénylik még mindig
az élni akarás benned

évekig tart mire a talajba
ér az örökkévalóságig tart
mire felfedeznek

Merva Attila fordításai

■ **Mária Ferenčuhová** (1975, Pozsony) költő, műfordító, de foglalkozik filmelmélettel is. Francia irodalomból fordít, a Film.sk havilap szerkesztője. Öt verseskötet szerzője. Negyedik, *Imunita* című kötete több díjat is elnyert, francia, ukrán, szlovén és szerb fordításban is megjelent. Magyarra több darabját Merva Attila ültette át. Az itt olvasható versek utolsó, *Černozem* (2020) [*Feketeföld*] című kötetéből származnak.